

AIGEIANMERI

Muistan aina täsmälleen, missä olin ja mitä tein, kun sain kuulla isäni kuolleen.

Makasin alastomana *Neptunen* aurinkokannella, ja Theon käsi lepäsi suojelevasti vatsani päällä. Aution hiekkarannan kultainen kaari kimmelsi edessämme auringonpaisteessa kallioisen poukaman kainalossa. Kristallinkirkas turkoosinsininen vesi yritti laiskasti muodostaa aaltoja ja kuohui rantaan osuessaan tyylikkäästi kuin cappuccinon vaahdotettu maito.

Yhtä raukeana kuin minä, ajattelin.

Edellisenä iltana auringonlaskun aikaan olimme jääneet ankkuriin pieneen lahteen Kreikan pikkuisen Machaíresin saaren edustalla ja kahlanneet sitten rantapoukamaan kaksi kylmälaukkua mukaanamme. Toisessa oli tuoretta rusotäplämulloa ja sardiineita, jotka Theo oli pyydystänyt aikaisemmin samana päivänä, toisessa viiniä ja vettä. Olin laskenut kantamukseni hiekalle ponnistuksesta huottaen, ja Theo oli suudellut nenänpäästäni hellästi.

”Olemme haaksirikkaisia ikiomalla autiosaarellamme”, hän oli ilmoittanut ihaillessamme idyllistä ympäristöä. ”Nyt lähden etsimään polttopuuta niin että voimme pais-
taa kalat.”

Theo oli kääntynyt pois päin ja lähtenyt astelemaan kohti kallioita, jotka muodostivat kuunsirpin poukaman ympärille, aikomuksenaan kerätä rotkoissa kasvavien rutikuivien pensaiden oksia tulentekeoa varten. Hoikka olemus antoi väärän kuvan hänen voimistaan, sillä hän oli maailmanluokan purjehtija. Theo oli selvästi pienikokoinen verrattuna muihin miehiin, joiden kanssa olin ollut purjehduskilpailuissa ja jotka näyttivät olevan pelkkää värähtelevää lihasta ja Tarzan-rintaa. Heti alkuun olin pannut merkille, että hän käveli vähän toispuolisesti. Hän oli sittemmin kertonut, että hänen nilkkansa oli murtunut, kun hän oli lapsena pudonnut puusta, eikä ollut koskaan parantunut entiselleen.

”Siinä on kai yksi syy lisää siihen, että meri on koh-
talonni. Purjehtiessa kukaan ei huomaa, kuinka nauret-
tavalta näytän kävellessäni maalla”, Theo oli sanonut naurahtaen.

Olimme paistaneet kalan ja rakastelleet sen jälkeen tähtien alla. Seuraava aamu oli viimeinen yhteinen aamumme aluksella. Aamulla makasin aluksen kannella Theon vieressä täydellisen rauhan tunteen vallassa ennen kuin tulin siihen tulokseen, että oli ehdottomasti aika asettua taas yhteyteen ulkomaailman kanssa. Avatessani puhelimen sain kuitenkin tietää, että elämäni oli särkynyt miljooniksi pirstaleiksi. Theon ja minun välinen ihmeellinen yhteys ja päätyminen tälle kauniille saarelle kertautui mielessäni kuin surrealistinen uni...

Olin nähnyt Theon ensimmäisen kerran suunnilleen vuotta aikaisemmin Heineken-regatassa Sint Maartenin saarella Karibianmerellä. Voittajamiehistö juhli päivällisellä, ja kiinnostuin kuullessani, että heidän kipparinsa oli Theo Falys-Kings. Hän oli kuuluisa purjehduspiireissä, ja hänellä oli meripurjehduskisoissa enemmän voittoja kuin kenelläkään muulla kapteenilla.

”Ei hän ole ollenkaan sellainen kuin kuvittelin”, sanoin hiljaa vanhalle purjehdustoverilleni Rob Bellamylle, jonka kanssa olin purjehtinut Sveitsin joukkueessa. ”Näyttää ihan nörtiltä noissa sarvikehyksisissä silmälaseissa”, lisäsin katsellessani, kuinka hän nousi ja siirtyi toiseen pöytään. ”Kumma kävelytyyli.”

”Ei hän tosiaankaan mikään tavallinen purjehdusmaailman lihaskimppu ole, se on pakko myöntää”, Rob sanoi, ”mutta kaveri on kerta kaikkiaan nero. Hänellä on kuudes aisti vesillä, enkä luota myrskyssä yhteenkään kippariin niin paljon kuin häneen.”

Myöhemmin samana iltana Rob esitteli minut pikaisesti Theolle, ja huomasin että Theon ruskeapilkkuisissa vihreissä silmissä oli mietteliäs katse, kun hän puristi kättäni.

”Sinä siis olet kuuluisa Al D’Aplièse.”

Hänen äänensä oli englantilaisen ääntämyksen takana lämmin ja vakaa. ”Jälkimmäinen osa väitteestä pitää paikkansa”, sanoin kohteliaisuudesta nolostuneena, ”mutta luulen että sinä tässä kuuluisa olet.” Yritin parhaani mukaan vastata katseeseen vakaasti, kun hän silmäili minua edelleen tutkivasti, ja näin hänen piirteidensä pehmenevän, kun hän naurahti.

”Mikä nyt noin hauskaa on?” tiukkasin.

”Suoraan sanoen en osannut odottaa tätä.”

”Miten niin?”

Theon huomio kiintyi hetkeksi valokuvaajaan, joka halusi ottaa ryhmäkuvan, ja siksi en saanut koskaan kuulla, mitä hän tarkoitti.

Ensitapaamisen jälkeen aloin huomata hänet regattojen yhteydessä järjestettävissä tilaisuuksissa. Huoneen toisestakin päästä katsottuna hänessä oli vaikeasti määriteltävää elinvoimaa, ja hänen hiljainen ja rento naurunsa tuntui voittavan kaikki puolelleen siitä huolimatta, että hän käyttäytyi pidättyväisesti. Jos tilaisuus oli muodollinen, hänellä oli tavallisesti yllään vaaleat puuvillahousut ja ryppyinen pellavatakki myönnytyksenä virallisille etikettisäännöille ja kilpailun sponsoreille, mutta ikivanhat purjehduskengät ja kuriton ruskea tukka saivat hänet aina näyttämään siltä kuin hän olisi vasta noussut maihin.

Ensimmäisillä kerroilla tuntui siltä kuin kiertelisimme toisiamme välimatkan päässä. Katseemme kohtasivat usein, mutta Theo ei koskaan yrittänyt jatkaa keskustelua. Vasta puolitoista kuukautta sitten, kun miehistöni oli voittanut Antigualla ja juhlimme voittoa kilpailuviikon päätteeksi järjestetyissä lordi Nelsonin tanssiaisissa, hän tuli taputtamaan minua olkapäälle.

”Hyvin tehty, Al”, hän sanoi.

”Kiitos”, vastasin tyytyväisenä, kun miehistöni oli vaihteeksi voittanut hänen kipparoimansa aluksen.

”Olen kuullut sinusta paljon hyvää tällä kaudella, Al. Kiinnostaisiko sinua tulla miehistööni Kykladien regattaan kesäkuussa?”

Minulle oli jo tarjottu paikkaa toisessa miehistössä, mutta en ollut vielä hyväksynyt tarjousta. Theo huomasi epäröintini.

”Oletko jo lupautunut muualle?”

”Alustavasti kyllä.”

”No, tässä on korttini. Mieti rauhassa ja ilmoita viikon loppuun mennessä. Sinunlaistasi purjehtijaa kyllä tarvittaisiin venekunnassani.”

”Kiitos.” Mielessäni siirsin epäröinnin syrjään. Kuka kummassa kieltäytyisi tilaisuudesta päästä miehistöön, jonka kipparia mainostettiin merten kuninkaaksi? ”Muu-ten, mitä varten sanoit viime kerralla, ettet ollut osannut odottaa tätä?” kysyin, kun Theo lähti kävelemään pois päin.

Hän pysähtyi, ja hänen katseensa pyyhkäisi nopeasti ylitseni. ”En ollut koskaan ennen tavannut sinua henkilökohtaisesti, vaikka olinkin kuullut keskusteluissa purjehdus- taidoistasi. Tarkoitin, ettet ole ollenkaan sellainen kuin odotin. Hyvää yötä.”

Pohdiskelin keskusteluumme kävellessäni takaisin pieneen majataloon, joka oli St. John’sin satamassa. An- noin yöilman hyväillä ihoani ja mietin, miksi Theo kiehtoi minua niin suuresti. Katulamput valoivat talojen iloisen monivärisille julkisivuille lämmintä yöllistä hohdetta, ja kauempana sijaitsevista baareista ja kahviloista kantau- tui leppoisaa puheensorinaa, mutta en kiinnittänyt lain- kaan huomiota ympäristöön, sillä olin niin riemuissani kilpailun voitosta ja Theo Falys-Kingsin tarjouksesta.

Heti kun pääsin huoneeseeni, painelin suoraan kan- nettavan luo ja kirjoitin Theolle sähköpostiviestin, jossa suostuin hänen tarjoukseensa. Ennen sen lähettämistä kävin suihkussa ja luin sen sitten vielä uudelleen. Puna- tuin huomatesani, kuinka innokkaalta kuulostin. Päätin säästää viestin luonnoskansioon ja lähettää sen vasta parin päivän kuluttua. Sitten kävin makuulle ja taivuttelin

käsivarsia rentouttaakseni ne päivän kilpailun jännityksen ja rasituksen jälkeen.

”No, siitä vasta tulee kiinnostava regatta”, mutisin hymyillen itsekseni.

Lähetin sähköpostiviestin suunnitelman mukaisesti, ja Theo otti minuun heti yhteyttä ja sanoi olevansa kovin mielissään siitä, että olin lupautunut mukaan miehistöön. Kun sitten pari viikkoa ennen kilpailua astuin kilpailua varten varustettuun Hanse 540 -purjeveneeseen Naxoksen satamassa aloittaakseni harjoittelun Kykladien regattaa varten, huomasin olevani selittämättömän hermostunut.

Kilpailu ei ollut ylenmääräisen vaativa, ja osallistujien joukossa oli sekä vakavasti otettavia purjehtijoita että viikonloppuharrastajia. Kaikki odottivat innoissaan upeaa kahdeksanpäiväistä purjehdusta yhdessä maailman kaudenimmissa saaristoista. Lisäksi tiesin, että olimme kokeneimpien osallistujien joukossa ja niin ollen vahvoja voittajasuosikkeja.

Theon miehistöt olivat tunnetusti aina nuoria. Ystäväni Rob Bellamy ja minä olimme molemmat miehistön vanhemmasta päästä sekä iän että kokemuksen osalta. Olin kuullut, että Theo valitsi mieluummin purjehdusuransa alussa olevia lahjakkuuksia, koska heille ei vielä ollut kehittynyt huonoja tottumuksia. Muut kuusihenkinen miehistön jäsenet olivat vähän yli kahdenkymmenen: Guy oli vanhempaa englantilainen ja Tim rento australialainen, ja saksalais-kreikkalainen Mick tunsu Aigeianmeren vedet kuin omat taskunsa.

Olin innokas pääsemään yhteistyöhön Theon kanssa, mutta en ollut ryhtynyt siihen suin päin. Olin yrittänyt parhaani mukaan kerätä tietoa arvoituksesta, jota sanottiin

merten kuninkaaksi. Olin surffaillut netissä ja jutellut hänen aikaisempien miehistöjensä jäsenten kanssa.

Olin kuullut, että Theo oli englantilainen ja oli opiskellut Oxfordissa, mikä selitti hänen ääntämistapansa, mutta nettiprofiilin mukaan hän oli Yhdysvaltojen kansalainen ja oli johtanut Yalen yliopiston purjehdusjoukkueen voittoon monet kerrat. Yksi ystävästäni oli kuullut hänen olevat varakkaasta perheestä, ja toisen mukaan hän asui veneessä.

”Perfektionisti”, ”kontrollifriikki”, ”vaikeasti miellytetävä”, ”työhullu”, ”naistenvihaaja”... Siinä oli lisää kuvailevia ilmauksia. Viimeinen huomautus oli peräisin naispuoliselta purjehdustoverilta, joka väitti tullessa syrjäytetyksi ja kohdelluksi huonosti miehistössä, ja se sai minut miettiä. Ylivoimaisesti yleisin kuvaus oli kuitenkin koruton:

”Ehdottomasti paras kippari jonka kanssa olen ikinä purjehtinut.”

Ensimmäisenä harjoituspäivänä aloin ymmärtää, miksi Theoa kunnioitettiin niin suuresti purjehtijoiden keskuudessa. Olin tottunut karjuviin kapteeneihin, jotka huusivat ohjeita ja solvauksia kaikille kuin pahantuuliset keittiömestarit keittiössään. Theon hillitty lähestymistapa oli suoranainen ilmestys. Hän ei puhunut paljon ottaessaan selvää taidoistamme, tarkkaili vain etäämpää. Päivän päätteeksi hän kokosi meidät yhteen ja luetteli jokaisen hyvät ja huonot puolet tyynellä ja tasaisella äänellä. Totesin, ettei häneltä ollut jäänyt huomaamatta mitään, ja hänen luonteva arvovaltansa sai meidät kaikki kuuntelemaan korvat hörössä.

”Ja muuten, Guy, älä enää polta salaa silloin, kun harjoitellaan kilpailuolosuhteissa”, hän lisäsi hiukan hymyillen päästäessään meidät vapaalle.

Guy punastui vaalean tukkansa hiusjuuria myöten. ”Tällä tyyppillä on varmaan silmät selässäkin”, hän sanoi hiljaa minulle, kun lähdimme veneestä suihkuun ja vaihtamaan vaatteita ennen päivällistä.

Ensimmäisenä iltana lähdin pikku hotellistamme muun miehistön kanssa iloisena, kun olin päättänyt liittyä heidän joukkoonsa kilpailua varten. Kävelimme pitkän Nákoksen satamarantaa. Kylän yläpuolelle kohoava ikivanha kivilinna oli valaistu, ja valkoisella kalkkimaalilla maalattujen talojen lomitse mutkitteli kiemurtelevien kujien verkosto. Sataman ravintolat olivat täpötäynnä purjehtijoita ja turisteja, jotka nauttivat tuoreista meren antimista ja kohottelivat loputtomasti ouzomaljoja. Takakujalta löysimme pienen ravintolan, jossa oli huterat puutuolit ja yhteensopimattomat lautaset ja joka oli selvästi perheyritys. Kotiruoka oli juuri sellaista kuin kaipasimmekin pitkän veneessä vietetyn päivän jälkeen, ja meri-ilma oli antanut meille hillittömän ruokahalun.

Nälkä sai minut ahmimaan moussakaa ja ottamaan runsaasti lisää riisiä, ja miehet tuijottivat minua ihmeissään. ”Mitä nyt? Ettekö ole ikinä ennen nähneet naisen syövän?” sanoin pisteliäästi ja otin lisää litteää leipää.

Theo osallistui naljailuun muutamalla kuivakkaalla huomautuksella, mutta poistui heti aterian jälkeen osallistumatta illan baarikierrokseen. Vähän myöhemmin noudatin esimerkkiä. Ammattipurjehtijan urani aikana olin oppinut, että poikien pimeäntulon jälkeiset seikkailut eivät olleet houkuttelevaa katseltavaa.

Theon mielteliään vihreäsilmäisen katseen edessä aloimme seuraavien päivien aikana oppia toimimaan yhdessä, ja meistä hitsautui tehokas ja joustava ryhmä. Ihailuni Theon menetelmiä kohtaan kasvoi koko ajan.

Kolmantena iltanamme Nákoksella olin erityisen väsynyt koko päivän ankarasta raadannasta Aigeianmeren paahtavassa auringossa ja nousin ensimmäisenä ruokapöydästä.

”Minä painun nyt lepäämään.”

”Niin minäkin. Hyvää yötä. Älkää sitten ilmestykö aamulla veneelle krapulassa”, Theo sanoi ja seurasi minua ulos ravintolasta. ”Saanko tulla samaa matkaa?” hän kysyi tavoittaessaan minut kadulla ravintolan ulkopuolella.

”Totta kai saat”, sanoin, ja äkkiä hermostuin ajatellakseni, että olimme ensimmäistä kertaa kahden.

Kävelimme takaisin pikku hotelliimme pitkin kapeita mukulakivikatuja kuutamon valaistessa pienet valkoiset talot ja niiden sinisiksi maalatut ovet ja ovien kahta puolta ovat ikkunaluukut. Yritin parhaani mukaan keskustella, mutta Theo sanoi vain kyllä tai ei silloin tällöin, ja hänen vaiteliaisuutensa alkoi ärsyttää minua.

Kun tulimme hotellin aulaan, hän kääntyi äkkiä puoleeni. ”Olet tosiaan synnynnäinen merenkulkija, Al. Jätät useimmat muut kokonaan varjoosi. Kuka sinua on opettanut?”

”Minun isäni”, sanoin yllättyneenä kohteliaisuudesta. ”Hän vei minut purjehtimaan Genevenjärvelle jo ihan pikkutyttönä.”

”Ahaa, Genevenjärvelle. Se selittää ranskalaisen ääntämyksesi.”

Valmistauduin miesten siinä vaiheessa tavanomaiseen pyyntöön sanoa jotain seksikästä ranskaksi, mutta sitä ei tullutkaan.

”Isäsi oli varmaan helvetin hyvä purjehtija. Hän on kouluttanut sinut erinomaisesti.”

”Kiitos”, sanoin leppyneenä.

”Miltä sinusta tuntuu olla miehistön ainoa nainen?” Theo kysyi. ”Vaikka ei se varmaankaan ole sinulle mitenkään poikkeuksellista”, hän ehätti lisäämään.

”Totta puhuen en ajattele sitä ollenkaan.”

Theo katsoi minua tarkkanäköisesti sarvikehyksisten silmälasiansa läpi. ”Etkö tosiaan? Suo anteeksi, että sanon, mutta kyllä minusta tuntuu, että ajattelet. Minusta tuntuu, että yrität toisinaan liiankin innokkaasti korvata sen että olet nainen, ja silloin teet erehdyksiä. Sinun kannattaisi rentoutua enemmän ja olla vain oma itsesi. No niin, hyvää yötä.” Hän soi minulle pienen hymyn ja nousi sitten valkoisin laatoin päällystettyjä portaita pitkin huoneeseensa.

Kun sinä iltana makasin kapeassa sängyssäni, tärkätyt valkoiset lakanat kutittivat ihoa ja Theon esittämä arvostelu poltti poskia. Oliko minun vikani, että naiset olivat ammattilaisten purjehduskisoissa edelleen kohtalaisen harvinaisia – tai kuten jotkut miehistön miespuoliset jäsenet luultavasti sanoisivat, kummajaisia? Ja kuka Theo Falys-Kings oikein kuvitteli olevansa?! Jonkinlainen muotipsykologiko, joka kierteli analysoimassa ihmisiä täysin tarpeettomasti?

Olin aina luullut osaavani suhtautua naisen asemaan miesten maailmassa hyvin, ja olin tottunut ottamaan hätkähtämättä vastaan ystävällistä leikinlaskua ja naljailua sukupuolestani. Olin urani aikana pystyttänyt ympärilleni loukkaamattomuuden muurin, ja olin kaksi eri henkilöä: kotona olin Ally ja töissä Al. Olihan se toki usein vaikeaa, ja olin oppinut pitämään suuni kiinni varsinkin silloin, kun sain kuulla selvästi seksistisiä huomautuksia ja vihjauksia ”blondin” ominaisuuksista. Olin aina huolellisesti torjunut sellaiset huomautukset etukäteen

pitämällä kullanpunaiset kiharani tiukasti taakse poninhännäksi kammattuina, enkä koskaan käyttänyt minikäänlaista meikkiä silmien korostamiseen enkä pisamien peittämiseen. Ja veneessä olin tehnyt töitä aivan yhtä ankarasti kuin miehetkin, ehkä ankaramminkin, ajattelin sisäisesti kiehuen.

Valvoessani kiukkuisena muistin isän sanoneen, että henkilökohtaiset huomautukset ärsyttivät usein siksi, että niissä oli totuuden siemen. Ja yön tuntien mittaan jouduin myöntämään, että Theo oli luultavasti oikeassa. En ollut oma itseni.

Seuraavana iltana Theo liittyi taas seuraani, kun kävelin takaisin hotelliin. Vaikka hän ei ollutkaan ulkonäkönsä puolesta pelottava, huomasin pelkääväni häntä suunnattomasti ja kompastelevani puheissani. Yritin selittää kaksisuuntaista persoonallisuuttani, ja hän kuunteli hiljaa ennen kuin vastasi.

”No, minun isäni, jonka mielipiteitä en tosin tavallisesti arvosta, sanoi kerran, että naiset johtaisivat koko maailmaa, jos he vain käyttäisivät omia vahvuuksiaan ja lakkaisivat yrittämästä olla miehiä”, Theo sanoi. ”Ehkä sinunkin kannattaisi tehdä niin.”

”Helppohan miehen on niin sanoa, mutta onko isäsi koskaan ollut töissä sellaisessa paikassa, jossa on pelkkiä naisia? Ja jos olisi, osaisiko hän olla oma itsensä?” väitin vastaan ärtyneenä hänen holhoavasta suhtautumisestaan.

”Hyvä näkökohta”, Theo myönsi. ”Ainakin voisi auttaa vähän jos sanoisin sinua Allyksi. Se sopii sinulle paljon paremmin kuin Al. Panisitko pahaksesi?”

Ennen kuin ehdin vastata, Theo pysähtyi äkkiä maa-lauksellisen sataman kohdalla, missä pienet kalastusvenet keinahtelivat hiljaa suurempien purje- ja moottori-

veneiden välissä ja melkein tyynen meren aallot liplattivat rauhoittavasti niiden kylkiin. Theo katsoi ylös taivaalle, ja hänen sieraimensa värisivät silmin nähden, kun hän nuuhki ilmaa saadakseen selville, millaista säätä aamu toisi tullessaan. Olin nähnyt vain vanhojen merenkulkijoiden tekevän niin, ja naurahdin ajatellessani Theoa ikivanhana harmaantuneena merikarhuna.

Theo kääntyi katsomaan minua hämmentyneesti hymyillen. ”Mikä nyt on hauskaa?”

”Ei mikään. Ja jos se tuntuu sinusta paremmalta, saat mielihyvin sanoa minua Allyksi.”

”Kiitos. No niin, lähdetään nyt nukkumaan. Olen suunnitellut meille rankan ohjelman huomiseksi.”

Taaskin olin rauhaton käydessäni illalla mielessäni läpi keskusteluumme, vaikka tavallisesti nukuin kuin tukki, varsinkin silloin kun harjoittelin tai kilpailin.

Theon neuvot eivät lainkaan auttaneet minua, ja seuraavina päivinä tein lukemattomia typeriä virheitä ja tunsin olevani enemmänkin aloittelija kuin ammattilainen. Moitin itseäni ankarasti, mutta kumma kyllä Theo ei sanonut pahaa sanaa. Miehistön jäsenet kylläkin kiusoittelivat minua hyväntahtoisesti.

Viidentenä iltana olin hirvittävän nolo ja hämmentynyt poikkeuksellisen ponnettomasta suoritustasostani enkä lähtenyt ulos syömään muun miehistön kanssa. Sen sijaan istuin hotellin pienellä terassilla syömässä leipää, fetajuustoa ja oliiveja, jotka ystävällinen omistaja oli minulle tuonut. Hukutin suruni omistajan kaatamaan maalaispunaviiniin, ja muutamien lasillisten jälkeen aloin olla aika huonovointinen ja vajota itsesäälin syövereihin. Nousin parhaillaan horjuen pöydästä mennäkseni nukkumaan, kun Theo tuli terassille.

”Oletko kunnossa?” hän kysyi ja kohensi silmälasejaan nähdäkseen minut paremmin. Tihrustin vastaan, mutta Theon ääriiviivat olivat muuttuneet selittämättömän sumeiksi.

”Olen”, sammalsin ja istahdin kiireesti uudestaan, sillä kaikki mitä yritin katsoa alkoi keinua.

”Kaikki olivat huolissaan, kun et tullut mukaan. Et kai ole sairas?”

”En.” Tunsin polttavan sapan kohoavan kurkkuuni. ”Ei minua mikään vaivaa.”

”Kuule, kyllä sinä voit sanoa, jos olet sairas. Lupaan, etten moiti sinua siitä. Saanko istuutua?”

En vastannut. En kyennyt sanomaan mitään, sillä yritin saada pahoinvointia hallintaan. Theo istahti siitä huolimatta muovituolille minua vastapäätä.

”Mikä on hätänä?”

”Ei mikään”, onnistuin sanomaan.

”Ally, olet ihan kaamean värinen. Oletko varma ettet ole sairas?”

”Minä... Anteeksi.”

Ponnistelin pystyyn ja ehdin juuri ajoissa terassin laidalle ennen kuin oksensin alapuolella olevalle kadulle.

”Ihmisparka.” Tunsin käsien tarttuvan minua tukevasti vyötäisiltä. ”Ilmeisesti et ole ollenkaan terve. Autan sinut huoneeseesi. Mikä sen numero on?”

”Minä olen... ihan kunnossa”, mutisin typerästi silmittömän kauhuissani tapahtuneesta. Ja se kaikki oli tapahtunut Theo Falys-Kingsin nähden, vaikka jostain syystä halusin kiihkeästi tehdä häneen hyvän vaikutuksen. Kaiken kaikkiaan tilanne ei olisi voinut olla pahempi.

”Tulehan.” Theo nosti velton käsivarteni hartioilleen ja puolittain kantoi minut ohi muiden asiakkaiden, jotka tuijottivat meitä inhon vallassa.

Huoneessani oksensin vielä muutaman kerran, mutta sentään wc-pyttyyn. Aina kun tulin ulos kylpyhuoneesta Theo odotti valmiina auttamaan minut takaisin sänkyyn.

”Kyllä minä aamulla olen taas kunnossa”, voihkaisin.
”Lupaen ihan totta.”

”Olet hokenut samaa oksennusten välissä jo kahden tunnin ajan”, Theo sanoi käytännöllisesti ja pyyhki nihkeää hikeä otsaltani kylmään veteen kastetulla pyyhkeellä.

”Mene nukkumaan, Theo”, mutisin tokkuraisesti.
”Kyllä minä nyt jo olen kunnossa. Tarvitsen vain unta.”

”Kyllä minä kohta menenkin.”

”Kiitos, kun olet pitänyt minusta huolta”, kuiskasin kun silmäni painuivat kiinni.

”Ei kiittämistä, Ally.”

Ja kun ajauduin hetkeksi unta edeltävään puolimaailmaan, hymyilin. ”Taidan rakastaa sinua”, kuulin sanovani ennen kuin vajosin unohdukseen.

Seuraavana aamuna heräsin vähän huterassa mutta selvästi paremmassa kunnossa. Kömpiessäni sängystä kompastuin Theoon, joka oli ottanut ylimääräisen tyyryn ja sykertynyt lattialle nukkumaan. Suljettuani kylpyhuoneen oven vajosin ammeen reunalle istumaan ja muistin mitä olin edellisenä iltana ajatellut, vai – taivaan vallat – olinko sittenkin sanonut sen ääneen?

Taidan rakastaa sinua.

Mistä ihmeestä ne sanat olivat tulleet? Vai olinko vain nähnyt unta, että sanoin niin? Olin voinut hyvin huonosti ja ehkä kuvitellut olemattomia. *Toivottavasti*, voihkaisin itsekseni, pää käsiin painettuna. Mutta... jos en sanonut sitä ääneen, miksi muistin sanat niin elävästi? Eihän se tietenkään pitänyt paikkaansa, mutta nyt Theo

saattoi luulla, että olin tosiaan tarkoittanut mitä sanoin. Enkä minä tietenkään tarkoittanut sitä, enhän?

Lopulta tulin nolona ulos kylpyhuoneesta ja näin, että Theo teki lähtöä. En pystynyt katsomaan häntä silmiin, kun hän sanoi menevänsä omaan huoneeseensa suihkuun ja tulevansa hakemaan minut aamiaiselle kymmenen minuutin kuluttua.

”Mene sinä vain yksin. En uskalla vielä syödä.”

”Kyllä sinun jotain pitää syödä. Jos ruoka ei pysy sisällä tunnin ajan aamiaisen jälkeen, et saa tulla veneelle. Saat tulla mukaan vasta kun pystyt syömään. Kyllä sinä säännöt tiedät.”

”Hyvä on”, sanoin surkeana. Kun Theo lähti, toivoin sydämestäni, että pystyisin muuttumaan näkymättömäksi. En ollut ikinä eläissäni halunnut niin kiihkeästi olla jossain muualla.

Viisitoista minuuttia myöhemmin menimme terassille yhdessä. Muut miehistön jäsenet kohottivat katseensa pöydästä tietäväinen hymy kasvoillaan. Mieleni teki iskeä jokaista heistä erikseen nyrkillä.

”Allylla on vatsatauti”, Theo ilmoitti, kun istuuduimme. ”Näyttää siltä että Robiltakin ovat jääneet kauneus- unet ottamatta.” Miehet nauroivat Robille, joka kohautti nolona olkapäitään, ja Theo alkoi rauhallisesti selostaa suunnittelemaansa harjoitusta.

Istuin hiljaa paikallani. Pidin arvossa sitä, että Theo oli vaihtanut puheenaihetta, mutta tiesin kyllä, mitä muut ajattelivat. Oli kohtalon ivaa, että he olivat täysin väärässä. Oli päättänyt etten ikinä makaisi purjehduskumppanin kanssa, sillä tiesin, kuinka nopeasti nainen saattoi saada tietynlaisen maineen purjehtijoiden pienissä piireissä. Nyt näytti kuitenkin siltä, että olin saanut sellaisen maineen aiheetta.

Kykenin sentään pitämään aamiaisen sisälläni ja pääsin mukaan veneelle. Siitä hetkestä lähtien tein kaikkeni varmistaakseni, että kaikki, varsinkin Theo, ymmärsivät tilanteen: en ollut tippaakaan kiinnostunut Theo Falys-Kingsistä. Harjoittelun aikana pysyttelin hänestä niin kaukana kuin pienessä aluksessa suinkin oli mahdollista ja vastailin yksitavuisesti. Iltaisin aterian jälkeen purin hammasta ja jäin miehistön seuraan, kun Theo lähti takaisin hotelliin.

Vakuutin itselleni, etten rakastanut häntä. En myöskään halunnut kenenkään luulevan, että rakastin häntä. Kun sitten ryhdyin tekemään sitä selväksi kaikille muille, huomasin, etten omassa mielessäni ollut lainkaan vakuuttunut. Huomasin tuijottavani Theoa, kun luulin, ettei hän katsonut. Ihailin hänen tyyntä ja harkittua suhtautumistaan miehistöön ja tarkkasilmäisiä huomautuksia, jotka auttoivat meitä toimimaan yhdessä entistä paremmin. Suhteellisen pienestä koosta huolimatta hänen vartalonsa näytti vaatteiden peittämänäkin kiinteältä ja lihaksikkaalta. Katselin, kun hän kerran toisensa jälkeen osoitti olevansa voimakkain ja hyväkuntoisin meistä kaikista.

Aina kun petolliset ajatukseni ajautuivat siihen suuntaan, yritin parhaani mukaan panna ne kuriin. Yhtäkkiä olin kuitenkin alkanut panna merkille, kuinka usein Theo käveli ympäriinsä ilman paitaa. Oli pakko myöntää, että päivä oli kuuma, mutta pitikö hänen silti riisua paita voidakseen katsoa kilpailukarttaa...?

”Tarvitsetko jotain?” hän kysyi minulta kerran, kun huomasi kääntyessään minun tuijottavan häntä.

En edes muista mitä mutisin kääntyessäni pois päin kasvot häpeästä punaisina.

Olin helpottunut, kun hän ei puhunut mitään siitä, mitä olin mahdollisesti sanonut sairaana ollessani, ja aloin jo kallistua sille kannalle, että olin vain nähnyt unta. Siitä huolimatta tiesin, että minulle oli tapahtunut jotain peruuttamatonta, jotain mitä en ensimmäistä kertaa elämässäni tuntunut pystyvän hallitsemaan. Tavanomainen kellontarkasti toistuva unirytmieni oli kadonnut, samoin terve ruokahaluni. Kun onnistuin nukahtamaan, näin Theosta eloisia unia, jotka saivat minut punastumaan kun heräsin, ja niiden takia tunsin oloni entistäkin kiusaantuneemmaksi Theon seurassa. Murrosikäisenä olin lukenut rakkauskertomuksia, vaikka ne eivät olleetkaan mielestäni yhtä kiinnostavia kuin mehevät jännityskirjat. Kun tarkastelin senhetkisiä oireitani, ne tuntuivat kaikesta huolimatta viittaavan yhteen ainoaan suuntaan: olin jotenkin onnistunut ihastumaan korviani myöten Theo Falys-Kingsiin.

Harjoitusjakson viimeisenä iltana Theo nousi aterian jälkeen pöydästä ja sanoi että olimme kaikki tehneet loistavaa työtä ja että hänellä oli suuria toiveita tulevan regatan voitosta. Kohotimme maljan, ja olin juuri lähtemäisilläni hotelliin, kun Theon katse osui minuun.

”Kuule, Ally, haluaisin puhua kanssasi vielä yhdestä asiasta. Säännöissä sanotaan, että yhden miehistön jäsenistä pitää olla ensiapuvastaava. Ei se mitään merkitse, se on pelkkä muodollisuus ja vaatii vain allekirjoituksen. Viitsitkö?” Theo osoitti muovikansiota ja tyhjää pöytää.

”En minä tiedä ensiavusta yhtään mitään. Vaikka olenkin nainen, se ei tarkoita että osaan hoitaa ketään miehiä paremmin”, sanoin uhmaavasti, kun istuuduimme sivummalle kahden kesken. ”Miksi et pyydä Timiä tai jotain toista pojista?”

”Ole nyt hiljaa. Se oli vain tekosyy. Katso.” Theo näytti minulle kahta tyhjää paperiarkkia, jotka hän oli ottanut kansioistaan. ”No niin”, hän sanoi ja ojensi minulle kynän, ”muodon vuoksi ja varsinkin sinun takiasi keskustelemme nyt velvollisuuksistasi miehistön ensiapuvastaavana. Samalla keskustelemme siitä, että sanoit sairaana ollessasi uskovasi että rakastat minua. Totuus on, Ally, että minä taidan tuntea samoin sinua kohtaan.”

Theo piti tauon, ja katsoin häntä täydellisen epäuskon vallassa nähdäkseni kiusoitteliko hän, mutta hän oli tutkivinaan papereitaan.

”Ajattelin ehdottaa, että selvitämme, mitä tämä meille kummallekin merkitsee”, Theo jatkoi. ”Huomenna lähdän veneellä viettämään pitkää viikonloppua, ja haluaisin sinun tulevan mukaan.” Viimeinkin hän kohotti katseensa minuun. ”Tuletko?”

Suuni avautui ja sulkeutui luultavasti varsin mallikkaasti kultakalatyylisiin, mutta en kerta kaikkiaan tiennyt, mitä vastaisin.

”Hyvä tavaton, Ally, sano vain että suostut. Suo anteeksi tylsä vertaus, mutta tässä ollaan samassa veneessä. Tiedämme molemmat, että välillämme on jotain ja on ollut siitä lähtien kun tapasimme ensimmäisen kerran vuosi sitten. Suoraan sanoen kaiken sen jälkeen, mitä olin sinusta kuullut, odotin tapaavani jonkinlaisen lihaksikkaan miesjäljitelmän, mutta sitten sinä ilmestyit eteeni sinisine silminesi upeassa punaisessa tukassasi ja valloitit minut saman tien.”

”Ai”, sanoin täysin sanattomana.

”No niin.” Theo yskähti ja käsitin, että hän oli yhtä hermostunut kuin minäkin. ”Mennään tekemään sitä mistä me molemmat pidämme eniten: vietetään aikaa

vesillä ja annetaan tälle tilanteelle aikaa kehittyä. Jos ei muuta, pidät varmaan veneestäni. Se on hyvin mukava. Ja nopea.”

”Tuleeko mukaan... ketään muuta?” kysyin, kun ääneni alkoi vihdoinkin toimia.

”Ei.”

”Sinä olet siis kippari ja minä olen miehistö?”

”Niin, mutta lupaan ettet joudu kiipeämään takilaan ja istumaan yöttä märssykorissa.” Sitten Theo hymyili, ja vihreät silmät olivat täynnä lämpöä. ”Sano nyt että tulet.”

”Hyvä on”, suostuin.

”Hyvä. Ehkä voisit nyt kirjoittaa nimesi tälle viivalle... tuota, sopimuksen vahvistukseksi.” Hän osoitti tyhjää paperiarkkia sormella.

Vilkaisin häntä ja näin että hän hymyili edelleen, ja lopulta vastasin hymyyn. Kirjoitin nimeni paperiin ja ojensin paperin hänelle. Hän tarkasteli sitä muka vakavasti ja pani sen sitten takaisin muovikansioon. ”Se on sitten sitä myötä selvä”, hän sanoi kovemmalla äänellä muiden miehistön jäsenten kuultavaksi. He olivat varmaankin yrittäneet kuunnella korvat hörössä. ”Nähdään satamassa puolilta päivin, niin selostan tehtäviä tarkemmin.”

Theo iski silmää, ja astelimme hitaasti takaisin toisten seuraan. Hidastin vauhtia harkitusti peittääkseni sisälläni kuplivan ihmeen ihanan jännityksen tunteen.